за изкуството и отглеждането на бебе
on art and baby-rearing

Мария Василева / Maria Vassileva

Очакванията към пристигането на група Желатин в София бяха различни, но със сигурност въодушевени или най-малкото напрегнати. Някои бяха виждали техни работи, други – попадали на техни пърформанси, а трети – чули или чели за тях. Дори ние, инициаторите, бяхме изправени пред стена от неизвестни. Със сигурност Желатин не поддържат изрядна кореспонденция, отговарят на телефонни обаждания само в краен случай и не са от тези, които биха представили предварителен проект. Затова се шегувахме през зъби, че ще видим какво ще стане като разрушат галерията, която и без друго не е наша.

Малко преди появяването си в София разбрахме, че са решили да пътуват от Виена до тук (1020 км.) с три моторетки Puch DS 50 и една Vespa. След като в нашия макар и не съвсем тинейджърски колектив никой не си спомняше звездния миг на тези превозни средства, прибягнахме до услугите на Интернет. Видяното не ни вдъхна особена увереност. Напротив, засили опасенията ни ще пристигнат ли въобще Желатин в България, колко от тях ще успеят и в какъв вид. Добре че тогава не знаехме цялата истина. Събрани от къде ли не, в разнообразен вид и състояние, тези маниашки возила бяха връстници на сегашните им притежатели (Али Янка, р. 1970, Волфганг Гантнер, р. 1970, Тобиас Урбан, р. 1966, Флориан Райтър, р. 1970). Един от тях се хвалеше, че веригата му за заключване е доста по-скъпа от самия скутър...

Горе-долу една седмица отне прехода, като веднага на страницата на Желатин в Интернет започна да се появява във вид на 130 снимки, обединени в „албум от 5 страници“. Преглеждам я и обобщавам публикуваното: снимки на сгазени животни – 13 броя (защо ми се струваха много повече преди да ги преброя?); на живи животни – 3 броя; картинки на соц-а или на прехода: изоставени стари коли, панелен блок, мръсна тоалетна, мизерна мотелска стая, селски панаир, геран – по 1 брой, изпочупени крайградски спирки – 3 броя; природа (пейзажи и натюрморти) – 14 броя; снимки на Желатин (индивидуални, на моторетките или съвместни) – 66 броя. На тези, на които не им излиза сметката, могат да проверят на:

The expectations about the arrival of Gelatin in Sofia were different but they all shared an enthusiasm or at least a certain tension. Some have seen their works, some have found themselves at their performances and others have heard or read about them. Even we, the organizers, were facing a wall of unknown quantities. Gelatin are certainly not the ideal correspondents, they call back only if it is absolutely necessary, and are not the people who would provide a preliminary project. So we were joking, amid anxieties and concerns, that we would see what would happen after they destroy the gallery that is not ours anyway.

Shortly before their appearance in Sofia we found out that they had decided to travel from Vienna to Sofia (a distance of 1020 km) by three Puch DS 50 scooters and a Vespa. Although the average age of our team cannot be described as teenage, nobody could recall when the moment of fame and glory of these vehicles was, so we had to resort to the Internet. What we saw did not give us any confidence. On the contrary, it reinforced our apprehensions as to whether Gelatin would arrive in Bulgaria at all, how many would make it here and in what state. We were lucky that we did not know the whole story then. Collected from all kinds of places and in most different conditions, these cool vehicles were peers of their current users (Ali Janka, b. 1970, Wolfgang Gantner, b. 1970, Tobias Urban, b. 1966, Florian Reither, b. 1970). One of them was even boasting that the safety chain was more expensive that the scooter itself...

The journey took about a week and immediately Gelatin's website started reflecting it in the form of 130 photos united in "an album of 5 pages". Here is my summary of what has been published: photos of animals that have been run over – 13 items (for some reason they seemed much more before I counted them); photos of living animals – 3 items; a picture of socialism or the period of transition: derelict old cars, a panel block of flats, a filthy toilet, a cheap motel room, a village fair, a well (one item of each category), run-down bus stops on the outskirts of cities – 3 items; nature (landscapes and still lifes) – 14 items; photos of Gelatin – 66 items (individual, on the scooters, group photos). Those who doubt the numbers can check them out:

http://www.gelitin.net/mambo/index.php?set_albumName=nasser_klumpatsch&option=com_gallery2&Itemid=69&include=view_album.php

волфганг гантнер, **тобиас урбан**, **али янка**, **флориан райтър**. Виена, 10 юни 2004
wolfgang gantner, **tobias urban**, **ali janka**, **florian reither**. Vienna, June 10, 2004

(„моля, елате и ни вижте как караме 4 мотопеда към
софия, България
разтърсващо е
бавно е
прекрасно е
и в момента сме вече в белград
целувки
желатин“)

Преди да дойдат в София Желатин ни подхвърлиха още няколко кукички. Когато ги помолихме все пак да ни дадат някаква информация, за да можем да си напишем прес-съобщението, те изпратиха следното закодирано послание:
„някои неща, които да се споменат в текста:
четирима разчорлени, небръснати кавалеристи
мотори puch ds 50
от уста на уста повече от 1000 души идват да видят изложбата им
покварен идеализъм
завръщане към реалността
галерия гагосиян ноември 2004
венецианско биенале 2001
балкон на световния търговски център 2000
танци и храна
трикотаж
това е пътуване навътре към себе си, завръщане към quadrophenia

(“please come and watch us riding 4 mopeds to
sofia in bulgaria.
its shaking
its slow
its beautiful
and right now we are already in beograd
kiss
gelatin”)

Before coming to Sofia Gelatin gave us a few more hooks. When we asked them for some sort of information so that we can write the press release, they sent the following coded message:
“a few things to be mentioned in the text:
four bed-headed, unshaven troopers
puch ds 50 motorbikes
by word of mouth over a thousand people came to see their show
obscene idealism
a return to the real
gagosian gallery november 2004
venice biennale 2001
world trade center balcony 2000
dancing and food
tricotage
this is a trip is a journey inward, a return to quadrophenia
and the influence of roger daltrey in general
we will arrive in sophia with our kundalini energy fully

и влиянието на роджър долтри като цяло
ние ще пристигнем в софия с напълно активирана енергия кундалини
поради постоянното вибриране на основната чакра по време на пътуването
имаме и малко ремарке, подходящо за деца
за повече информация вижте http://listen.to/gelatin“

Извън официалностите, в писмото се споменаваше, че Волфганг е нервен и щастлив от пътешествието като при тийнейджърска любов, Тобиас се опитва да събере 60-те части на моторетката отново заедно, Али купува пътни карти, а Флориан се занимава с ремаркето. И още: *„Моторите са много шумни и красиви“*.

След като криво-ляво пропътуваха разстоянието Виена – София, преминавайки през Унгария, Сърбия и Румъния (и то не по магистралите, а по второстепенните шосета), те успяха да се загубят из Врачанския Балкан. Веднага беше проведена спасителна операция, която успешно прихвана Желатин някъде около Своге и най-после те бяха екскортирани до българската столица.

Сега е момента да кажем няколко думи и за целта на тяхното посещение. Желатин бяха поканени в рамките на проекта Визуален семинар и по-скоро на неговия модул „Програма за гости“. Те трябваше да представят работата си, да прекарат известно време в България, да съберат впечатления и да направят проект за галерия АТА център / ИСИ – София.

Още с пристигането в галерията ги попитахме дали черната стена, останала от предишна изложба ще им пречи. Само миг им трябваше да вземат решение – отговориха отрицателно и заръчаха да купим: боя за тяло, светещи спрейове и флумастри, бял латекс, специални UV лампи, които извикват на бял свят светещия ефект на боите и други. Малко преди обявения за лекцията час помолиха да каним гостите не в галерията, а в градинката пред нея.

Сега вече трябва да направя нещо като анализ, защото не мога да не се възхитя на начина, по който членовете на Желатин реагират на конкретната ситуация. Първо, едва ли някой от нас беше забелязал, че въобще в близост до галерията има градинка, камо ли да се сети да я използва. Второ, обикновено всички художници искат пространството да се оформи специално за тях и да няма нищо общо с предишното, докато Желатин просто работят с наличните дадености. Трето, всичко се извършва с невероятна лекота и разсеяност, някак си между другото (което е: дълго спане в хотела, посещение на басейн и картинг, обикаляне на обикновените и гей баровете, любовни авантюри със специално пристигнали за целта гаджета, грижа за моторчетата и т.н.). Желатин работят почти без да разговарят помежду си или поне езика, на който водят своите диалози, е невидим за публиката. Всичко се извършва в пълен синхрон (според аналите те са заедно от 1978 г.) и с невероятен усет към ситуацията, която се използва както в своето цяло, така и с най-малкия детайл, който предлага.

activated
due to the constant vibration of the root chakra during the voyage
we have available a tiny wagon-side car suitable for children
more information on: http://listen.to/gelatin”

Apart from the formailities, the letter mentioned that Wolfgang was nervous and happy with the journey like a teenager who is in love, that Tobias was trying to put together again the 60 parts of the scooter, Ali was buying road maps and Florian was in charge of the side-wagon. And that *“The scooters are very noisy and beautiful.”*

After somehow finding their way from Vienna to Sofia via Hungary, Romania and Serbia (on top of that they chose small roads and not highways), they managed to get lost in the Vratza part of the Balkan mountain range. A rescue operation was carried out immediately which successfully identified their location somehwere around Svoge and Gelatin were finally escorted to the Bulgarian capital.

This seems to be an appropriate point to say a few words about the aim of their visit. Gelatin were invited within the framework of the Visual Seminar project, and, to be more precise, of its Visitors Module. They had to present their work, to spend some time in Bulgaria, collect impressions, and then do a project for the gallery ATA Center / ICA – Sofia.

As soon as they arrived in the gallery we asked them if the black wall that had been used for the previous exhibition would have to be removed. It took them only an instant to say that it would not and asked us to buy, among other things, body paint, fluorescent sprays and markers, white latex paint, special UV lamps for the fluorescent effect of the paints. Shortly before it was time to start the lecture, they asked us to direct the guests not to the gallery but to the little park on the other side of the street.

Now I have to provide something like an analysis because I cannot help admiring the way Gelatin responded to the particular situation. To begin with, almost none of us had noticed that in fact there is a little park close to the gallery, not to mention coming up with the idea to use it. Secondly, artists usually want the space to be changed specially for them and to look very different from the way it looked before while Gelatin simply work with what is available. Thirdly, everything is done with incredible ease and absent-mindedness, fitting it with a number of other things (such as sleeping in at the hotel, going to the swimming pool and the dodgems, visiting regular and gay bars, love affairs with partners who arrived specially for the purpose, taking care for the scooters, etc.). Gelatin work without having to speak to one other or at least the language of their dialogues is invisible for the audience. Everything is superbly synchronized (according to historical sources, they have been together since 1978) and with an incredible sense for the particular situation which is used both in its totality and in the smallest detail that it offers.

For the performance in the little park – the opening of their presentation in Sofia – all the painting and sanitary instruments and materials available in the gallery were

желатин пътуват към софия! Виена – София, 13 дни, 1020 км.
gelatin going sofia! Vienna – Sofia, 13 days, 1020 km

NAGYKÖNYI

За пърформанса в градинката, който положи началото на тяхната презентация в София, бяха използвани всички налични в галерията санитарни и бояджийски материали и инструменти. Така членовете на Желатин се появиха пред публиката голи, но с четки за почистване и пера срещу паяжини вместо брада, а гениталиите си бяха покрили с части от собствения си инвентар – стара рокерска ръкавица, чифт изтъркани маратонки, плюшено мече, перука. Всички бяха с каски на главите, които служеха и за опора на последвалите сложни гимнастически упражнения. Под звуците на Бийтълс те започнаха да боядисват телата си в разнообразни цветове и да заемат мъчителни пози, превръщайки се в живи скулптури по хореографията на тяхна приятелка. Пропуснах да кажа, че те, разбира се, пристигнаха в центъра на градинката тържествено на моторетките си – доколкото това е възможно за гол човек – и по същия начин си тръгнаха обратно.

Тук е мястото да се опише с думи (почти невъзможна работа) как бяха преобразени возилата, които се оказаха всъщност основния художествен обект. С пластични материали и намерени обекти им беше предаден почти човешки вид. Те имаха свои физиономии и предизвикваха бурен възторг наоколо със смешните си муцунки. Какво ли не можеше да открие човек по тях – играчка-панда, пепелник с изкуствена цигара, изсъхнал букет от рози и ваза със също толкова изсъхнали карамфили, полски букети, пластмасови лъжички от детски комплект за игра в пясък, всякакви плюшени зверове, обилие от цветни китайски четки за почистване на прах, ресни, знаменца и др. Въобще страховете ни за варварско нашествие не се оправдаха. Желатин се оказаха носители на своеобразна пост-хипи романтика (не случайно една от целите на пътуванията из България беше местността Камен бряг – най-популярното битническо поселение край Черно море). Лежерното им поведение и тезата „да оставим нещата да се случат от само себе си“ също е част от тази култура. Невероятно, но художественият продукт, който в крайна сметка произлиза от този хаос, е завършен и цялостен и това ни кара да се замислим как едното се съвместява с другото.

Вече в галерията Желатин разказаха на публиката премеждията си по време на пътуването от Виена до София и показаха други свои проекти, рисувайки по стените с впечатляващия синхрон на отбор по подводно плуване. След няколко дни забежки насам и натам, един след обед те са появиха отново в АТА център и за няколко часа пред смаяните ни погледи създадоха изложбата като използваха остатъците от лекцията. Странно е как всеки си правеше нещо без дори да поглежда другите, но накрая се получи единен продукт. В него имаше мотор с моторист, направен от дървената стълба на галерията, резервните гуми и плюшено мече с каска; видео “Grand Marquis”, показващо пътуването им от Лос Анжелис до Мексико сити; много забавни картинки и текстове. Един от чугунените радиаторите също влезе в употреба, превърнат в небостъргач, а любимата смачкана кофа, намерена някъде по пътя, тържествено увисна почти в центъра на пространството. Разбира се, не пропуснаха да пресъздадат сгазено used. The members of Gelatin appeared before their audience naked but with brushes instead of beards and their genitals were covered with items from their own inventory: an old biker’s glove, a pair of worn-out trainers, a teddy bear, a wig. Everyone was wearing helmets which were also used for support during the complex gymnastic exercises that followed. With the accompaniment of music by The Beatles, they started painting their bodies in various colours and taking painful postures turning themselves in living sculptures and following the choreography of a friend of theirs. I forgot to say that they made a grand appearance – on their scooters, of course – at the centre of the little park inasmuch as this is possible for a naked person to do, and departed in the same fashion.

It now seems appropriate to describe with words (an impossible task) how the vehicles were transformed, which turned out to be the major artistic effect. By means of plastic materials and objects that had been found, the vehicles were given an almost human appearance. They had their own faces and caused lively delight around with their funny expressions. Anything could be found on them – a panda toy, an ashtray with an artificial cigarette, a bouquet of dried roses and a vase of carnations that were just as dry, wild flowers, plastic spades from a children’s set for playing in the sand, all kinds of fluffy beasts, an exuberance of colourful Chinese feather dusters, thin stripes, flags, etc. In a word, our fears of a barbaric invasion proved groundless. Gelatin turned out to be supporters of an idiosyncratic hippie romanticism (it was no accident that one of the destinations of the trips in Bulgaria was the Kamen Bryag area – the most popular hippie community settlement on the Black Sea coast). Their relaxed and informal behaviour and the motto “let things happen naturally” are also part of this culture. It is quite incredible that the artistic product of this chaos is a complete and coherent whole, and this makes us wonder how one is compatible with the other.

In the gallery Gelatin told the audience about their adventures during the journey from Vienna to Sofia, and showed other projects while drawing on the walls with the impressive timing of a synchronised swimming team. After several days of detours in the city, one afternoon they appeared in the ATA Center and under our stunned eyes they created the exhibition by using the remains of the lecture. It was odd to see how everyone was doing their own thing but the final product was one of unity. There was a bike and a biker made of the wooden ladder of the gallery, the spare tires, and a teddy bear with a helmet; a video – “Grand Marquis” – showing their journey from Los Angeles to Mexico City; many funny pictures and texts. One of the cast iron radiators was also put in use and transformed into a sky scraper, and the favourite bashed bucket, found somewhere on the road, was officially hung almost in the middle of the space. Of course, they did not miss recreating an animal run over by a car which was so convincing that viewers asked where it had been brought from. They called their work “Gelatin’s wet garbage” as a memory of the constantly damp stuff which was carefully transported from country to country in the small side-wagon but which could not be protected from the vicissitudes of nature.

моторите на желатин в почивка. АТА център / ИСИ – София
gelatin's scooters taking a brake. ATA Center / ICA – Sofia

на пътя животно, което беше толкова убедително, че зрителите питаха откъде са го донесли. Нарекоха творението си „Мокрият боклук на Желатин" като спомен от вечно влажните партакеши, грижливо пренасяни от държава в държава в малкото ремарке, но неопазени от природните капризи.

Желатин обичат да пътуват. Превръща ли се самото пътуване в изкуство или е търсене на изкуството? Анархичната на пръв поглед природа на тяхното поведение не изключва институциите, но като че ли се опитва да изгради/възроди връзка между тях и действителността (спомнете си: сгазените животни по шосетата и подобния обект в галерията). В АТА център / ИСИ – София Желатин донесоха прахта и калта на цялото си пътешествие, поизсъхналите цветни букети от различни земи, всякакви намерени боклуци и захвърлени вещи, свидетелства на съвременната цивилизация. И успяха, естествено изтръсквайки от себе си натрупаните впечатления, да създадат компилативен и провокативен образ на нашето битие, разпрострял се между Мексико сити и Ню Йорк, между Лос Анжелис и Виена, между Мюнхен и София. Очевидно днес, когато все повече неща заявяват претенциите си да бъдат изкуство (реклама, дизайн, начин на живот), а музеите трудно преодоляват анахронизма, е много трудно да се намери онзи динамичен модел, който да бъде едновременно смислен и атрактивен. За Желатин контактът с хората/публиката е много важен и затова техните работи често имат характер на пърформанс. Въобще при тях някак си естествено усещащ, че изкуството не е черешката на тортата. Не случайно Флориан бързаше да си замине при малкото бебе, казвайки, че това да го отглежда е далеч по-интересно от каквото и да било друго.

Gelatin love travelling. Is travelling turning into art or is it a search for art? What at a first glance seems to be the anarchic nature of their behaviour does not exclude institutions but rather it seems to try to create or regenerate a link between them and reality (remember the animals that are run over on the roads and that similar object in the gallery). In the ATA Center / ICA – Sofia Gelatin brought the dust and dirt of their whole journey, the dry bouquets from different lands, all kinds of junk objects that have been found, witnesses of contemporary civilization. And having shaken off the absorbed impressions, they managed to create an image of daily life which is a provocative compilation, an image that spreads between Mexico City and New York, between Los Angeles and Vienna, between Munich and Sofia. Nowadays when more and more things claim to be art (advertising, design, lifestyle) and when museums have difficulties with overcoming anachronism, it is obviously very difficult to find that dynamic model which would be both meaningful and attractive. For Gelatin the contact with the audience is very important and this is why their works often have the features of performance. In general, with them one has the natural feeling that art is not the cherry to the pie. It was no accident that Florian was anxious to go back to the young baby saying that raising a child is much more interesting than anything else.

пърформанс на желатин. пл. Йоан Павел II, София, 25 юни 2004. Тук и стр. 11, 12 – 13
gelatin's performance. John Paul II Sq., Sofia, June 25, 2004. Here and pp. 11, 12 – 13

пътешествие на желатин до софия
gelatin's journey to sofia

автоинтервю / an interview with ourselves

как ви дойде наум да пътувате до софия?
чувстваме го като нещо наложително.

защо избрахте мотопеди, а не друго средство за придвижване?
съществуват множество разумни причини за използване на мотопеди: ограничена скорост, чувство за свеж въздух, невероятен „мотопеден“ шум, вкарващ те в състояние на транс. отпада необходимостта цял ден да говориш с останалите, но в края на деня се изказва видяното от всеки. а това наистина са различни неща.

какво се вижда по пътя?
образите и шарките по асфалта са поразителни. а не са и толкова различни из страните, които прекосихме. асфалтът изобщо не е сив или черен, а на точки и петна. и скоростта на мотопеда ги заличава, ако дълго фокусираш върху пътя. прилича на мига преди да заспиш и да почнеш да сънуваш.

а ако се изгубите?
това му е веселото на пътуването, но сме добре „екипирани“ в компанията на тобиас. роден е в германия и навигационните му антени са сравними по големина с тези на австралийските аборигени. способен е да открива пътя с върха на езика си дори докато хапва мед с чили-сос.

твърди ли са седалките на мотопедите? болят ли ви задните части?
тук става дума за поза и за използването на възглавници. колкото повече ги използваш, толкова значи задникът те е болял преди.

кое е по-лесно – да пътуваш на изток или на запад?
отиваш на запад заради самоизразяването и на изток, за да впечатлиш или изследваш себе си. не става дума за лесно/трудно, а за съвсем различен сюжет. вярвам, че източна европа е истински романтично място и добро пространство да се рееш наоколо и да изживееш истинска в любовна връзка с него.

какъв образ препредавахте докато прекосявахте източна европа?
уважение и надежда. както след гледане на много добър филм. появява се щастливото усещане, че там някъде навън има хора, които вършат добри неща. това е много облекчаващ момент.

how did you come up with the idea to travel to sofia?
we feel, that it is an urgent thing to do.

why are you choosing mopeds and not other ways of traveling?
there are a lot of good reasons to use mopeds: the reduced speed, the open air feeling, the incredible noise of the moped, that puts you into a stage of trance. you don't have to talk all day to the others, but at the end of the day you can talk about what everyone saw. and it is really different things what everyone sees.

what do you see on the road?
the images and patterns of asphalt are amazing. it's not so different in all the countries we crossed so far. it's not grey or black at all but has all these dots and spots. and the speed of the mopeds make them wipe if you focus too long on the road. it's like the very moment before falling asleep and starting to dream.

what about getting lost?
that's basically the fun about traveling, but we are very well equipped having tobias with us. he was born in germany and his temporal lobes are similar in size to those of australian aborigines. he can navigate with the tip of his tongue even while eating honey with chili.

are the seats of the bikes hard? does your ass hurt?
it's about attitude and the use of pillows. the more pillows you use the more your ass was hurting before.

is it easier to go to the east or to the west?
you go west to express yourself and you go east to impress or explore yourself. it is not about easy or difficult it is a totaly different subject. i believe that eastern europe is a truly romantic place and it is a good place to float around and have an emotional love affair with.

what kind of image do you think you are transmitting, while you cross eastern europe.
respect and hope. like after watching a very good movie. you have this happy feeling that there are people out there who do a good job. that's a very relieving moment.

crossing national borders is a complicated thing sometimes. how are your experiences with border crossings, national borders and borders in general?
approaching borders is a good introduction of what expects you after crossing them. sure we have the right passports making it smooth and easy to step in.

пресичането на национални граници понякога е сложна работа. какъв е опитът ви с граничното преминаване, с националните граници и с границите изобщо?
приближаването до граници е добро въведение за това какво те очаква след като ги преминеш. естествено, притежаването на правилните документи го прави меко и лесно. но возилата и видът ни привличат повечко внимание. Така че в крайна сметка се налагаше да помагаме граничното пресичане наистина да се случи.
и между границите разлика изобщо няма.
едно истински гранично преживяване бе влизането в румъния и първите два дни от пътуването там. удивително красиво и мистериозно във всяка дреболия.

а хората, срещани по пътя?
милиони различни хора с милиони различни желания. множество щастливи хора, искащи да са това, което са.
великолепни, фантастични музиканти по барове и дискотеки. симпатични възрастни дами, пеещи и танцуващи следобед.
мръсни, шумни, високо образовани деца, говорещи ни на английски. овчари, спящи по цял ден и доживяващи 120 години.
нервни младежи, искащи да са италианци. красиви момичета, пренебрегващи ни заради шумните ни мотопеди.

когато пътуваш с бавна скорост, виждаш много змии, насекоми, буболечки, жаби... да пресичат пътя. какви се отнасяте към тези създания?
това е като състезание с тях. при това постоянно. летящите насекоми се превръщат в твои съперници в скоростта. пълзящата по-бавна тълпа на платното – колчета на слалом. ляво, дясно, ляво... опитващ се никого да не удариш.

какви парчета ти идват наум, когато караш през дъжда? и какви на слънце?
когато вали е fever на пеги лий.
слънцето донася железни пеперуди в a gadda da vida.

къде са сега моторетките?
седят си във виена и пасат ливадата в задния двор на ателиетата ни.

карате ли ги из виена?
понякога да. и не само из виена. толкова хубаво е, че ги имаме. можем да ги яхнем винаги, когато се отправяме за някъде, бавно или бързо, в дълбините на реките и по билата на планините.

най-красивият миг от пътуването?
всеки път, когато някои от мотопедите се счупи, е просто ужасно. моментът, в който е възможно отново да го поправиш и той проработва, и го запалваш, и той тръгва, това е най-красивият миг за ездача на моторетка.

какво му е толкова хубавото на пътуването изобщо, и къде да се ходи в края на краищата?
да се пътува без план и график, а само с идеята да се окажеш някак в софия или гол, или в мексико, или нищо, или в конго, или каквото и да е, е истинско, but the vehicles and our styling gets us a little more attention. so in the end we have to assist ourselves to make this border crossing really happen.
and there's no difference between any borders at all.
a true borderline experience was crossing the border into romania and the first 2 days of traveling there. surprisingly beautiful and hardcore mysterious in every little detail.

and the people you are meeting on the journey?
millions of different people with millions of different desires. a lot of happy people who like to be what they are.
beautiful, fantastic musicians in bars and discos. sweet old ladies, who sing and dance in the afternoon.
dirty loud highly educated children, who speak english with us. shepherds who sleep all day and become 120 years old.
nervous young men who want to be italian. beautiful girls who would ignore us, because of our lousy mopeds.

when you travel at low speed, you can see a lot of snails, bugs, insects, frogs,... crossing the street. What are your feelings towards these creatures?
it's like racing with them. a permanent competition. flying insects become your competitors in speed. the slower crowd on the street are our slalom poles. left, right, left... trying to never hit one.

which songs come to your mind while you ride in the rain. which ones in the sunshine?
when its raining its peggy lee's fever.
sunshine brings iron butterflies in a gadda da vida

where are the bikes now?
sitting in vienna grazing the meadow in our studio's backyard garden.

are you using the bikes in vienna?
we use them now and then. not only in vienna. it's so good to have them. now we can take a ride wherever we are going anywhere, slow or fast, river deep, mountains high.

most beautiful moment on the journey?
every time one of the mopeds brakes down it is just horrible. the moment when it works out and it is possible to fix it once again and then you kick-start and it runs and you test-ride, this is the most beautiful moment of a moped-rider.

what's so good about traveling in general and where to go after all?
traveling with no timetable and no plan and dates and just a basic general idea of getting somehow to sofia or naked or mexico or nothing or kongo or whatever is pure pleasure. most important is the not calculated character of a trip. as long as you do not have a plan, nothing can stop you.
after all we just go on.

do you see yourself as the four riders of the apocalypse?
we are bikers. and a biker is a biker is a biker. we are all travelers in the wilderness of this world, and the best we can find in our travels is an honest friend.

чисто удоволствие. най-важното е непремерения характер на пътуването. след като нямаш план, нищо не може да те спре.
накрая просто продължаваме.

привиждате ли се като четиримата конници от апокалипсиса?
ние сме ездачи. а ездачът е ездач е ездач. всички сме пътници сред дивотията на този свят и най-доброто, което можем да намерим в пътуванията си, е честният приятел.

за какво е изложбата в софийския институт за съвременно изкуство?
за това колко непоносимо дегенеративно е да си професионален художник и колко самоунизяваща може да е тази професия. и колко прекрасно е да правиш изкуство.

как оцелявате като художници във виена?
пеем и танцуваме голи по барове и кафенета. правим се на слепи и просим пари по улиците.

как бихте описали разликата между софия и ню йорк, между белград и париж?
това, което прави един град са интересните, чувствителни, съзнателни, позитивни и енергични хора. град може да бъде намерен навсякъде.

какви спомени донесохте вкъщи?
nasser klumpatsch (мокър боклук).

what is the show in sofia's ICA about?
about how impossibly degenerated it is to be a professional artist and how self-degrading this profession can be. and how beautiful it is to make art.

how do you make a living as artists based in vienna?
we sing and dance naked in bars and cafes. we pretend being blind and beg for money in the streets.

how would you describe the difference between sofia and new york, between belgrade and paris?
what makes a city are interested, sensible, aware, positive and energetic people. you can find a city everywhere.

what souvenirs did you bring home?
nasser klumpatsch

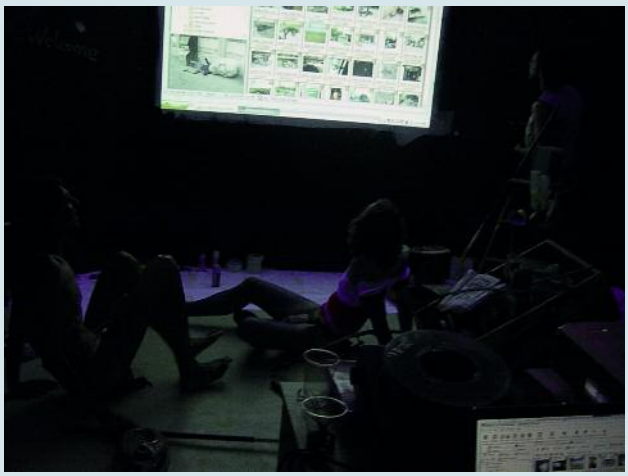
Желатин / Gelatin

лекция на желатин. АТА център / ИСИ – София, 25 юни 2004. Тук и стр. 16 – 17, 19
gelatin's lecture. ATA Center / ICA – Sofia, June 25, 2004. Here and pp. 16 – 17, 19

вмирисване на сакралното пространство
the rancidness of sacred space

Яра Бубнова и Недко Солаков / Iara Boubnova and Nedko Solakov

Яра Бубнова: Аз приготвих седем теми, по които би било добре да се поговори с теб като художник и съинициатор на идването на Желатин в България.

Недко Солаков: Не ми ги казвай, за да ме изненадаш. Това, за което по принцип искам да говоря, е чисто емоционалното усещане от факта, че съм „влизал“ в техни работи или че съм влизал в ателието им. Усещането ми за тия четирима човека, които са много различни, но много добре се допълват един друг. Усещането от ателието, където цари хаос, който между другото е доста организиран, но все пак е хаос, и виждаш как от него у-у-уп, изскача едно нещо, което се слага на стената. Хора, които работят с доста освободено съзнание спрямо това какво искат да направят и как искат да го направят – шантаво, лудо и доста комуникативно в най-хубавия смисъл на думата.

Я. Б.: Досега ти говореше за ателието и за един много частен опит – все пак много малко хора ходят в ателиетата на художниците. Мен по-скоро ме интересува публичността. Това, заради което ми се искаше да ги поканим, бе нещо като шокова терапия. Да дойде Желатин и да направи нещо, от което всички просто да захапят пръсти и да останат в някакъв потрес. Тъй като те наистина са освободени, разкрепостени и не се страхуват от публиката. Тя е част от работите им, но по някакъв начин и част от самите тях – те лесно преминават в състоянието на публиката. Това го видяхме и тук по време на лекцията им – когато се изморяват, те самите просто се превръщат в част от публиката и си слушат тихо и кротко. Искам да поговорим за тези големи публични озадачавания на Желатин.

Н. С.: Всеки българин по принцип знае какво означава да изминеш пътя между Виена и София на стари мотопеди. И може да оцени четирима човека, които тръгват, без да имат нищо практично в съзнанието си. Те просто искат да направят един проект. Спират, учудват се, виждат нещо смазано, нещо пърхащо, красив залез или утро и т.н., което е просто невероятно като усещане. Освен това поне аз бях страхотно впечатлен от това, което създадоха в ATA център / ИСИ – София – как така, хоп, това да го „изплюем“ тук, другото там... Едно такова общо състояние между четиримата и готово. Този момент е много силен. Способността им едно познато пространство да го превърнат в нещо друго. Бил съм свидетел

Iara Boubnova: I have seven topics that are worth discussing with you as an artist and co-initiator of Gelatin's visit to Bulgaria.

Nedko Solakov: Don't reveal them yet so that you can surprise me. Generally, what I would like to talk about is the purely emotional experience of having been in their works or in their studio. The sense that I get for these four people who are very different but who also fit together and complement one another very well. My sense of their studio where chaos reigns – however well-organised, it is chaos nevertheless – and from which you see how something... whoop... leaps forward and is then put on the wall. People who work with fairly liberated minds in terms of what and how they want to do – weird, crazy and quite communicative in the best possible sense of the word.

I. B.: So far you have been talking about the studio and about a very private experience – after all, very few people can go to artists' studios. I tend to be more interested in publicity. What I wanted to invite them for was something like a shock therapy: Gelatin coming here and producing something that will make everybody just bite their fingers and be awe-struck. Because these artists have really liberated minds, they are not made anxious by the presence of the audience. The audience is part of their works – the artists easily pass into the state that the audience is in. We saw this happening when they were here and gave a lecture – when they are tired, the artists simply become part of the audience and sit and listen quietly. I would like us to talk about those major instances of Gelatin's public puzzlement.

N. S.: Generally, everybody in Bulgaria knows what it means to travel from Vienna to Sofia on an old scooter. And they can appreciate the endeavour of four people who set off without anything practical in their minds. They simply want to do a project. They stop, they are surprised, they see something crashed, something fluttering, a beautiful sunset or sunrise etc., and this is simply incredible as an experience. Besides, I for one am very impressed with what they created at the ATA Center / ICA – Sofia – how they could just "spit" this here and that over there, just like this... A shared state of being among the four of them and that's it. This element is very intense. Their ability to turn a familiar space into something else. I have witnessed the incredibly intimate, personal space they created in the comparatively narrow gallery owned by Nicola von Senger in Zurich.

какво невероятно вътрешно пространство създадоха в сравнително тясната галерия на Никола фон Зенгер в Цюрих. При дължина не повече от 3 метра те направиха киносалон, в който влизаш, имаш къде и да се обърнеш, къде и да седнеш, и имаш усещането, че се намираш в едно сравнително голямо студийно кино. И това нещо хем действа някак си отвътре, като те пренася на друго място, хем същевременно когато си отвън, можеш да го обемеш, можеш да си представиш какво се случва вътре в него.

Я. Б.: По повод на пътуването Виена – София – в повечето случаи хората обръщат внимание, че това пътуване е необичайно: и физически, и технически е много трудно. Но българите много пътуват по този маршрут по земя с рейсове.

Н. С.: Но тук става дума за моторетка.

Я. Б.: Моторетката в дадения случай е все пак добавка към пътя.

Н. С.: Когато си в автобус, ти попадаш в общност, която ти е пределно ясно за какво е тръгнала към тая Виена: или ще направи някакъв малък бизнес, или отива да учи евентуално и няма пари да си плати за самолет и т.н. Изведнъж виждаш тия четирима пърпорещи симпатяги с едни такива малки, абсолютно нефашънабъл моторетки... просто стоиш и трепериш нещо да не им се случи. И се оказва, че тая моторетка за тях е сравнително лесен начин да бъдат забелязани от хората в населените места, през които минават, и това е много удобен начин за комуникиране. Защото ако бяха с кола, моментално щяха да се превърнат в едни от стотиците, хилядите хора. Ако бяха с някакви супер мотори, хората щяха да гледат по никакъв различен начин на тях. Това е все едно да видиш някой, който е тръгнал между Виена и София примерно с волска кола или с файтон.

Я. Б.: Аз точно това имам предвид – получи се една тотална опозиция в дадения случай на капсулата на автобуса, който изнася българи за Австрия. Има едно много забавно нещо: тяхната стратегия. Ако си спомняш начина, по който те възприеха България. Първо, те очакваха някак си повече: “we expected more”. И когато се опитах да разбера more какво, и те самите не можеха да го формулират. Но те примерно очакваха от тая балканска държава да бъде по-хаотична, да бъде по-естествена и по-малко градска. И всичко това тук не го видяха. По едно време ужасно се раз-

It was no more than 3 m long, yet they made a cinema where you go in and there is enough space for you to turn around and sit, and you have the sense that you are in a relatively large studio cinema. And this thing is both affecting you when you’re inside by transporting you somewhere else, and at the same time when you are outside you can perceive it, you can imagine what is happening inside.

I. B.: As far as this journey from Vienna to Sofia is concerned, in most cases people find it strikingly unusual – it is physically and technically very difficult. But Bulgarians very often travel on this route by bus.

N. S.: But we are talking about scooters here.

I. B.: The scooter in this case is after all an addition to the road.

N. S.: When you travel by bus, you find yourself in a community and it’s all too clear why it is heading for Vienna: somebody will set up a small business, somebody else is going there to study but can’t afford the plane ticket etc. And suddenly you see these four whirring fellows with the small, totally unfashionable scooters... and you just sit there praying that they get here in one piece. And it turns out that this scooter is a comparatively easy way for them to get noticed by the people in the places they were passing through and this is a very convenient way of communication. Because if they had been coming by car, they would have been indistinguishable from hundreds, thousands of travellers. If they had been riding super motorbikes, people would have looked at them in a different way. It’s like seeing someone travelling from Vienna to Sofia in a cart pulled by oxen or in a carriage.

I. B.: That is what I meant – the result was a total opposition to the capsule-like atmosphere of the bus exporting Bulgarians to Austria. There is something very amusing, and that is their strategy. I don’t know if you remember their initial perception of Bulgaria. First, they expected somehow “more”. And when I tried to find out more of what they had expected, they could not articulate it themselves. But for instance they expected that this Balkan country was going to be more chaotic, more natural, and less urban. And they did not see any of this. At one point they got terribly upset. They were very disappointed with the Bulgarian young people. They went to bars, private flats and other places and talked with different people. To all the questions that were asked the

строиха. Бяха много разочаровани от българските млади хора. Те ходиха в разни барове, в апартаменти и на други места и говориха с различни хора. На всички въпроси, които им бяха задавани, младите хора отговаряха, че е много трудно: “very difficult”. Шон Снайдер например се сблъска с нещо тотално различно – той има съвсем друга оптика за наблюдение. Той е разпитвал огромно количество млади хора, които живеят в чужбина, а сега бяха в България за ваканцията, как живеят. Те са му разказали за неговата американска родина неща, които той никога не е знаел. Шон остана с впечатлението за страшно динамични и много предприемчиви българи.

Н. С.: Като цяло и Желатин останаха с това впечатление. Друг е въпросът, че в даден момент са казали нещо друго. Мястото им хареса много. Хареса им, че нещо става. Мисля, че това им беше любопитно.

Я. Б.: Предполагам, че по-голямата част от хората, с които общуваха, просто трудно си формулират нещата на английски – “it’s very difficult” за тях е сублимирано... Това е много забавно, защото предполагам, че Желатин трудно биха казали за каквото и да било, че е “difficult”.

Н. С.: Защото считат, че всичко може да бъде направено. Това е страшно положително при тях и дано поне част от хората тук да са го прихванали. Те показват, че няма невъзможни работи. Дори нещо, което си изградил в съзнанието си, направил си му blue print и смяташ, че това трябва да бъде направено по този начин, но нямаш пари, нямаш еди какво си, те са способни тоя blue print, който е изключително гъвкав, по подобие на техните пластелини, до такава степен да го преформулират, че просто накрая става.

Я. Б.: Те и тука направиха нещо подобно. Първо, преориентираха пространството, защото все пак нашата галерия има много четливо пространство и доста определящо само по себе си – няма голямо разнообразие. Те рязко обърнаха чисто физическото намиране в него, прожектирайки на неочаквано място.

Н. С.: Досега никой не беше пускал тази ос. Говоря ти за ос, не за използването на ъгъла. Тоест това пространство, което е завито като бъбрек, да го прекъснеш с тази много динамична ос с това, че прожектираш в тази посока. Това беше много добре направено. Както и идеалното използване на ситуацията, която е в момента, тоест абсолютна игра с даденостите.

young people answered that it was “very difficult”. Sean Snyder for example experienced something very different – he has completely different means of observation. He has asked a huge amount of young people who live abroad, and who were in Bulgaria for their holidays, about how they lived. They told him things about his American homeland that he had never known. Sean was left with the impression that Bulgarians are tremendously dynamic and very entrepreneurial.

N. S.: Generally, Gelatin too were left with this impression. It’s another matter that at a certain point they said something else. They liked the place very much. They liked the idea that something was happening. I think this stirred their interest and curiosity.

I. B.: I suppose that most of the people with whom they communicated simply find it hard to make a point articulatedly in English – for them “it’s very difficult” is a sort of sublimation... This is very amusing since I would imagine Gelatin would hardly use the word “difficult” about anything, really.

N. S.: Because they think that anything can be done. This is very positive about them and I hope at least part of the people here got the idea. Gelatin shows that nothing is impossible. Even in a situation where there is something that you have constructed in your mind, you have made a blue print and think it has to be done this way but you don’t have the money, or you don’t have this or that material, Gelatin are capable of reformulating this blue print, which is as flexible as their modelling substances, and they reformulate it to such an extent that in the end it is done.

I. B.: They did something similar here as well. First, they re-arranged the space because after all our gallery has a very readable space which is quite self-defining, there isn’t much variety. They very abruptly turned the physical identification in it upside down and had the projection in an unexpected place.

N. S.: So far nobody has used that axis. I’m talking about an axis, not about using the corner – I mean the space along one of the corners that has the shape of a kidney – nobody had interrupted it like that before with this very dynamic axis by projecting in this direction. This was very well done. Just as the perfect use was made of the situation as it developed, an absolute play with what is given; erasing the memory in the minds of the audience and showing in a very creative way that

Да изтриеш спомена в съзнанието на публиката и по един съвсем креативен начин да покажеш, че можеш да работиш с това пространство. И че на базата на това, което е било показвано до момента, ти можеш да кажеш нещо ново и по друг начин, не декларативно, а по някакъв друг начин. И готиното е, че в начина им на изразяване има страшно много междинни пространства и междинни равнини. Всеки веднага се вторачва в прожекцията, която се случва. Но същевременно всички други малки кюшенца на тая стена, на това пространство те съумяха да го покажат по един според мен брилянтен начин – че това пространство се превърна просто в някакъв своеобразен дневник. „За тези, които не знаят какво сме правили досега, ние направихме това така. А пък за тези, които не са били на нашата лекция, е ето този леко наклонен телевизор, който може да бъде и самостоятелна работа, но всъщност не е самостоятелна работа, защото в момента е част от ей това. А пък ако на вас не ви се гледа тази работа, гледайте през отворения прозорец..." Защото тяхното изискване беше този прозорец да бъде отворен, слънцето да свети там. А пък за тези, които искат това слънце да бъде все пак донякъде творчески обиграно, ако помниш, веднага до прозореца на стената имаше такова... Цялата тази работа за мен беше просто прекрасна. И като се добави това, че тия четирима човека са много различни един от друг, много различни в начина си на комуникиране – един е абсолютно брилянтен като е пийнал, друг мълчи и те гледа повече или по-малко нежно, третият те гледа леко намръщено, а другият все едно е изскочил от картина на Брьогел... Те и четиримата все едно са изскочили от картина на Брьогел... в най-добрия смисъл на думата. Те градят някаква Вавилонска кула, страхотна Вавилонска кула.

Я. Б.: Добре, ти смяташ ли, че те все пак изпитват някакво чувство за отговорност?

Н. С.: Абсолютно. Това, че в даден момент на някой, който не ги познава достатъчно или не познава достатъчно това, което те работят, може да му изглежда, че има нещо лекомислено, не, нищо подобно. За щастие обаче няма никаква калкулираност във взаимоотношение между публиката и техните работи, но през цялото време според мен те са абсолютно отговорни: какво точно вършат, до каква степен трябва да го свършат и до каква степен не трябва да го свършат.

Я. Б.: На мен ми е любопитно и това, че има няколко неща, които препращат към исторически примери. За мен има тясна връзка с Флуксус, но не чак до там, че да кажеш, че Флуксус са основното нещо, спрямо което те се явяват продължение. Има колективно действие, има тези странни намеси в публиката, където те се явяват, ужким всичко е експромпт – впрочем много често не чак дотам, но изглежда като че ли е супер експромпт. Но Флуксус има супер послание и специфична натовареност. Мислиш ли, че те имат такова?

Н. С.: Мисля, че имат абсолютно послание. Самата идея на Флуксус, в момента, когато той се е случвал, въобще не е била предназначена за музея, нали you can work with this space. And also the idea that on the basis of what had been shown up to that moment you can say something new and in a new way, not declaratively, but in some other mode of expression. And the cool thing about it is that in their way of expression there is a great deal of intermediary spaces and planes. Everybody immediately looks at the projection which is going on. But at the same time, given all the little corners of the wall, Gelatin managed to show this space in a way that in my view was brilliant – this space was turned into a peculiar kind of diary. "For those of you who don't know what we have done, we did this. And those who didn't come to our lecture can look at the slightly tilted TV screen which can be seen as a separate work but in fact it isn't because at the moment it is part of this here. And if you don't want to look at this work, look out of the open window...". One of their requirements was for the window to be open so that the sun could shine in there. And for those who want this sun to be creatively involved in some way, there was a sun on the wall right next to the window, if you remember... for me this whole work was just lovely. It should be added that these four people are very different from each other, very different in their ways of communication: one is absolutely brilliant when he is a bit tipsy, the other is silent and looks at you more or less tenderly, the third has a slightly frowning look, and the fourth is just like an image from a Brueghel painting... All four of them are like faces from a Brueghel painting... in the best possible sense of the word. They are creating a Babylon tower, an awesome Babylon tower.

I. B.: But do you think they have any sense of responsibility?

N. S.: Absolutely. It may appear at a certain moment, and to somebody who doesn't know them or what they are doing well enough, that they are flippant and reckless, but this is simply not the case. Fortunately, there is no calculation in the interaction between their works and the audience, but I think they are all the time absolutely responsible about what exactly they do, to what extent they should finish it and to what extent they should leave it unfinished.

I. B.: I also find it interesting that there are several historical references. I see a clear link with Fluxus, but I would not go as far as to suggest that Fluxus are the base which is developed and continued by Gelatin. There is collective activity, there are these strange interventions among the audience where the artists appear as though everything was done impromptu – by the way, it often does not get that far but it looks as though it was extremely impromptu. But Fluxus have a super message and a specific weight. Do you think Gelatin have them too?

N. S.: I think they have an absolute message. The very idea of Fluxus, at the moment when it happened, was not at all designed for the museum, was it? You drop it in public space – the more scandalous, the better. Right now some of the strangest places in museums are precisely those which aim at capturing this Fluxus between four walls, to classify it and exhibit it in an appropriate way. The thing is that the four Gelatin people, what they offer you now, is simply much more than a work of art than it is in the case of Fluxus.

така? Пускаш я в публичното пространство – колкото по-скандално, толкова по-добре. Сега в момента едни от най-странните места в музеите са точно тези, които искат да хванат по някакъв начин точно този Флуксус, да го вкарат между четири стени, да го класифицират и да го покажат по подобаващ начин. Там е работата, че тези четирима желатиновци, това, което те ти предлагат в момента, е просто много повече произведение на изкуството, отколкото при Флуксус.

Я. Б.: Да, разбирам. Обаче мислиш ли, че това произведение, което Желатин ни предлага, е някакъв такъв опакован и вързан с панделка антиестаблишмънт, имайки предвид Флуксус. Те всичко са правили срещу музея, срещу скуката на историята на изкуството, срещу подредените списъци, след което са се оказали част от тях.

Н. С.: Желатин заявява, че определени куратори няма да ги поканят в някои официални изложбени пространства. И това, предполагам, е добре за тях, защото те трябва да имат някакво такова противопоставяне, за да може да си поддържат тонуса. Същевременно обаче на тях им е пределно ясно, че са просто „горещи“ в момента и този момент продължава вече няколко години.

Я. Б.: Те работят с едни от най-добрите галерии, поне във Виена. Но в разговори непрекъснато принизяват този факт.

I. B.: Yes, I do. But do you think that the work of art that Gelatin offer us is a kind of anti-establishment, in a fancy gift-wrapping and with a ribbon, having Fluxus in mind? They have done everything against the museum, against the boredom of art history, against neat lists and afterwards they became part of it all.

N. S.: Gelatin states that certain curators would not invite them in some of the official exhibition spaces anyway. And this is good for them, I suppose because they have to hold some sort of opposition to keep them in good shape. But at the same time it is all too clear to them that they are just “hot” at the moment and this moment has been going ton for several years.

I. B.: They work with some of the best galleries, at least in Vienna. But in conversations they always downplay this fact.

N. S.: This is normal.

I. B.: All right, you are after all an artist who knows the system very well. On the one hand Gelatin ride a scooter and their bums show through, on the other hand they are World Trade Center scholars, they work with Meyer Kainer, they do something, whatever it may be – at the Secession in Vienna... This is a little bit complex for the audience who cannot, after all, be aware of it. Do you think that this anti-establishment mode is a conscious strategy, or are they being just playful toward people and are being flippant and jocular about it?

изложба „nasser klumpatsch (мокрият боклук) на желатин“.
АТА център / ИСИ – София, 9 – 30 юли 2004.
Тук и стр. 22, 24
exhibition “gelatin’s nasser klumpatsch (wet garbage)”.
ATA Center / ICA – Sofia, July 9 – 30, 2004.
Here and pp. 22, 24

Н. С.: Нормално е да бъде така.

Я. Б.: Добре, ти все пак си художник, който много добре познава системата. От една страна, Желатин ходят по голи задници и се возят с малки моторетки, от друга – са стипендианти в World Trade Center, работят с Майер Кайнер, правят незнайно какво в Сецесион... Това е малко сложно за публиката, която все пак не може да го обозре. Смяташ ли, че този антиестаблишмънт е съзнателна стратегия, или все пак си играят хората, майтап си правят, както се казва?

Н. С.: И двете неща едновременно. Много е елементарно да го кажа това, но просто е някаква креативност (българската дума „творчество“ е толкова девалвирана)... Свикнали сме за творчество да се говори, ако имаш нормално изкуство, нали, то е творчество. А те са просто... що да не използваме тая дума, те са просто адски творчески натури.

Я. Б.: На български може да се каже – изобретателни...

Н. С.: Не бе, просто творчески са. И според мен те нямат този проблем, този момент с естаблишмънта и с това, че са влезли в една такава система. Напротив, те бяха изключително ентусиазирани да работят за една от най-добрите галерии в момента – Масимо Ди Карло в Милано. И работите бяха просто прекрасни. И ги виждаш, че те самите най-малко са си казали – ето, отиваме сега да правим тая комерсиална работа... Същевременно самите галеристи имат нужда от едни такива креативи, за да могат в най-лошия случай да успокоят малко гузната си съвест от това, че показват еди какъв си тип изкуство. А в най-добрия случай за него това е част от един процес, който е просто много важен.

Я. Б.: Когато бяха тук, те твърдяха, че не са конвертируеми. Това вярно ли е?

Н. С.: В смисъл, че не се предлагат и не се продават ли?

Я. Б.: Че не се продават. Че не произвеждат продукти...

Н. С.: Като цяло, мисля, че се продават, макар че според мен физически ще тръгнат да бъдат продавани по-нататък. Но много ще се продават.

Я. Б.: Защото аз видях работите им, които се продават, и то не само при Майер Кайнер, но и при Масимо Ди Карло – доста еднотипни, буркани с плюшени животни...

Н. С.: Най-доброто е да могат да продадат примерно цели инсталации. Сравнително скоро видях в новооткрития Музей за модерно изкуство в Залцбург тяхна работа. Въпреки че беше сложена по един абсолютно музеен начин на съответния пиедестал с похлупак от плексиглас, работата стоеше адски свежо на фона на други работи, доста пресметливо направени от австрийски художници. Все едно че виждаш примерно една храчка в най-добрия смисъл на думата, сложена под тоя похлупак. Айде да не е храчка, плюнка. Като плюнка за мен в момента е абсолютен комплимент. И най-важното – контактувал съм с

N. S.: I think it is both things at the same time. It is a hugely simple way of putting it but this is simply a kind of creativity (I prefer to use the Anglicised word because the Bulgarian one is so devaluated)... We expect the word creativity to be used if you have, well, normal art, that's what is creative, isn't it? And these people, they are just... why not use this word, they are just very creative personalities.

I. B.: In Bulgarian you could say "ingenuous", or "resourceful"...

N. S.: No, no, they are creative, that's what they are. And I think they don't have this problem with the establishment and with having entered a system like that. On the contrary, they were very enthusiastic about working for one of the best galleries at the moment, Massimo De Carlo in Milan. And the works were just beautiful. And you see them, they are the last people to have thought "Right, now we go off and do this commercial job"... At the same time the gallerists themselves need creative characters like that so that: if the worst came to the worst, they could appease their bad conscience about exhibiting this or that type of art. And in the best case for them this is part of a process which is simply very important.

I. B.: When they were here, they claimed that they are not marketable. Is this true?

N. S.: You mean in the sense that they don't offer themselves or sell themselves?

I. B.: That they don't sell themselves, they don't produce products...

N. S.: Generally, I think that they sell themselves although in my view they will begin to be sold a little later on. But they will sell really well.

I. B.: Because I saw their works, the ones that can be bought, not only at Meyer Kainer's but also at Massimo De Carlo's, and they are rather similar: jars filled with fluffy toy animals...

N. S.: The best thing would be to sell, for instance, entire installations. Relatively recently I saw one of their works in the newly opened Museum für Moderne Kunst Salzburg. Although it was placed in the typically museum way – on a pedestal and under a transparent cover, the work was a breath of fresh air compared to others, rather shrewdly done by Austrian artists. It's like seeing phlegm – in the best possible sense of the word – spat in a glass case. OK, not phlegm, just spittle. As such spittle for me it is an absolute compliment. And most importantly, I know people who collect their works and who are very interested in how a project will take place, for example. I have a splendid work, one of the first drawings for the tower with fat people with a photo attached to it. I look at it every day; it's like a warning. Probably this is why I have lost some weight; I am not as fat as I used to be... It is useful.

I. B.: It is useful for you in a very direct way. I hope it doesn't remind you to clean or something like this...

THE VIDEO IS CALLED "GRAND MARQUIS" IT'S A JOURNEY FROM L.A. TO MEXICO CITY
FRIENDS WITH PHOTO CAMERAS
my aim TO BE AS WATERTIGHT AS POSSIBLE
PERMANENT FAILURE BUT PERMANENT HOPE

AIR
hot mistake
FREE INSIDE
Welcome
GOODBYE
SPACE

хора, които събират техни работи, които живо се интересуват как примерно ще се случи този проект. Аз имам една тяхна великолепна работа, една от първоначалните им рисунки за кулата с дебелите хора с прикачена към нея снимка. Всеки ден я гледам – за мен е като предупреждение. Може би затова съм отслабнал в момента, не съм толкова дебел... Върши някаква работа.

Я. Б.: Много директно ти върши работа. Още остава и да те подсеща примерно да метеш или някакви такива...

Н. С.: За първи път се срещнах с Флориан през 2000-та година на някаква вечеря при Франц Уест и той ми направи много силно впечатление с начина си на говорене, на изразяване. И току-що беше станала, мисля, тая работа в Хановер и той ми разказваше практически как се е случила. Смятам, че това е една от най-силните работи, правени през последното десетилетие където и да било по света. Страшно мощно, първо, като визия – това, че гледаш една морава, на която виждаш малко басейнче, един и половина – два метра в диаметър, което абсолютно нищо не ти говори и смяташ, че е някаква никаква работа, и след това всички тия истории, които се случват – започвайки от това, че само определен тип хора могат да се гмурнат вътре, които нямат здравословни проблеми... страшно шантаво. И когато се вкарат огромно количество средства заради това ти да добиеш някакво усещане, което носи мечтата някой път да попаднеш в такъв кесон, но ти знаеш, че просто няма да можеш, няма да ти достигне примерно смелостта да вземеш една кофа и да се цопнеш под водата, смятайки, че там със сигурност ще има достатъчно въздух за мечтата ти... И ето сега тия хора са го направили, ти ако искаш, можеш да влезеш вътре. Или като се сещам, примерно, в Сонсбек, Белгия, цялото това тресавище, което бяха направили там, тая кал... Или пък, помниш много добре, във Венеция как звучеше този австрийски павилион, който е страхотно изпипан, изцъкан и т.н., и изведнъж превърнат в блато.

Я. Б.: За този австрийски павилион те казаха, че никой не ги е разбрал. Тъй като основното, за което ставаше въпрос е, че там, в храстите, е имало хора, които никой не ги е виждал. Хората са били маскирани, облечени в зелено и са седели в храстите и че това е била всъщност основната задача, а блатото е дошло някак си така... попаднало им е под ръка. Което не знам, тъй като аз, за съжаление, като бях там, също не видях никакви хора, а предимно се потрисах от това блато и отново от този супер анти-естаблишмънт, което е тотално разрушаване на сакралното пространство на павилиона. И ми беше много любопитно.

Н. С.: И вмирисване на сакралното пространство – проектът, който са правили с Майер Кайнер с тоалетната, където всевъзможни хора просто влизали, за да ползват тоалетната, която е в центъра на галерията. За мен това е прекрасно, още повече, защото се намира в такава част на Виена, където ако решиш, че ти се пикае, трудно можеш да намериш място.

N. S.: I met Florian for the first time at a dinner at Franz West's in 2000 and he struck me with his way of talking, the way he expressed himself. And the work in Hanover had just been finished, I think, and he was telling me about how it had practically happened. I think that this is one of the most powerful works in the last ten years anywhere in the world. Tremendously powerful, indeed, in terms of visual representation – you watch a lawn with a small swimming pool with a diameter of about 1.5-2 m that doesn't communicate anything to you, you think it is a mediocre work and then all these stories that take place, starting with the restriction that only healthy people can go in... very weird. And when an incredible amount of funding is invested so that you get a sense which bears the dream to find yourself in a caisson like that some time, but you know that you won't be able to, that you won't have, say, the courage to take a bucket and to jump in the water because you think there will be enough oxygen for your dream... And now these people have done it, if you want you can go in. Or when I think that in Sonsbeek, Belguim, for instance, this whole swamp, that they had made, that mud... Or as you well remember the presence of the Austrian pavilion in Venice, it was so elaborately done, perfect really, and turned into a swamp.

I. B.: They said about the Austrian pavilion that nobody understood them. The main thing was that there were people in the bushes whom nobody saw. These people were wearing masks, they were dressed in green, and were sitting in the bushes. Apparently this was the main task and the swamp simply happened to appear there... it happened to be at hand. Which I don't really know since when I was there I didn't see any people either, unfortunately, and I was mainly struck by the swamp and again by this incredible anti-establishment which is a total destruction of the sacral space of the pavilion. I find it very interesting.

N. S.: And the rancid sacral space – their project with Meyer Kainer, the toilet. People went in it simply because they needed to use the toilet which is in the centre of the gallery. I think this is lovely, especially because it is located in an area in Vienna where if you need to take a piss, it is actually difficult to find an appropriate place.

